

Філософська Академія

№ 1 (3)
вересень-жовтень, 2010

З нами ти завжди на крок попереду

**Не бійся
запитувати**

ст. 3 ⇨

**Про нові
повноваження
Братства
спудеїв**

ст. 5 ⇨

**Роман
про минуле,
яке не минає**

ст. 6 ⇨

**Путівник
шляхетною
Чернігівщиною**

ст. 9 ⇨

Увага всім! Уперше на широкий загал виноситься академічна проблема настільки специфічного характеру. Полягає вона... спробуйте здогадатися, у чому саме?

У несправедливій у кількісному відношенні гендерній нерівності. І справа тут зовсім не в тому, маєш ти хлопця чи ні, на якому факультеті навчаєшся і чи взагалі турбує тебе така тенденція... Справа у жіночій солідарності.

Думаю, ніхто не заперечуватиме того, що хлопців у академії «значно більше», ніж дівчат. Вони всюди. Особливо на факультеті романо-германських мов[©]. За даними студентського відділу кадрів нашого університету станом на 2010 рік в академії навчається 71,3% дівчат та 28,7% хлопців. Щороку ряди сильної половини людства в межах Острозької академії рідшають.

Отож, озброївшись диктофоном та фотоапаратом, від імені усіх дівчат Острозької академії спробуймо подумати над тим, **ЯК ВИРІШИТИ ГЛОБАЛЬНУ**

АКАДЕМІЧНУ ПРОБЛЕМУ «НЕСТАЧІ» ХЛОПЦІВ?

– У академії проблема нестачі хлопців є справді актуальною. Вирішити це непорозуміння дуже просто. Перш за все, на всеукраїнському рівні варто проводити усілякі рекламні кампанії та пропагувати академічні цінності, які б приваблювали насамперед хлопців. До того ж своїм шармом дівчата повинні залучати до вступу в академію представників чоловічої статі з різних областей. Зрештою, і хлопці повинні докладати зусиль, щоб їхні колеги спробували себе у ролі студента нашого університету.

Юрій Чумак, викладач-стажист кафедри міжнародної мовної комунікації

– Для цього потрібно відкрити в академії кілька технічних спеціальностей. Наприклад, з прикладної математики, хімії або ж факультет механіки. Як не крути, а хлопці й так в академії мають привілейоване становище: їм частіше і більше пробачається, ніж дівчатам.

Андрій Курдаєв, факультет романо-германських мов

– Можна було б активніше залучати до вступу хлопців з військового ліцею або ж зробити для них менший прохідний бал. Хоча кількість сильної половини людства у академії нас цілком влаштовує. А от щодо дівчат, то, починаючи з першого курсу, частину можна відправляти за кордон за обмінними програмами, таким чином зрівнювати число представників обох статей.

Володимир Карповець, Олексій Світощук, факультет політико-інформаційного менеджменту

– Збільшити число хлопців-абітурієнтів можна шляхом збільшення кількості державних місць, розрахованих виключно на хлопців. Утримати в академії, надаючи їм деякі преференції, але тимчасові, щоб не звалили. Показником «зараховано» для хлопців зробити не 61, а 48 балів. А вільними слухачами вважати хлопців, як мінімум, з 5-ма «незараховано». Насправді ж, це все жарти, бо хлопці повинні бути розумними[©].

Ілона Соколовська, Яна Ткачук, Юлія Марченко, Ірина Ліннік, факультет політико-інформаційного менеджменту

– Потрібно популяризувати навчання серед хлопців. Усі звикли, що гарно навчаються переважно дівчата, вони старанні, здібні, серйозні, а тому частіше вступають до ВНЗ, ніж хлопці. Водночас останні більше орієнтуються на армію та роботу. Мотивувати хлопців до навчання у вишах, вважаю, повинна держава. До того ж, тенденція числового домінування дівчат є актуальною і на державному рівні.

Володимир Літовчук, гуманітарний факультет

ОГОЛОШЕННЯ

Загублено студентський квиток на ім'я **Бухонської Ірини Валеріївни**, студентки Національного університету «Острозька академія».

НЕ БІЙСЯ ЗАПИТУВАТИ

Вереснево-жовтневий номер часопису «Острозька Академія» починає навчальний рік зі статті про них – наших першокурсників. Де знайти КМЦ чи спортзал, як створити власний «user» на Інтернет або ж смачно пообідати – про все це і не тільки Вам можуть розповісти студенти старших курсів. А от як залишитись собою, не падати духом та підтримувати гарний настрій протягом довгих академічних буднів зараз Ви прочитаєте саме тут.

Першокурсники... Це слово давно покрилось стереотипичним пилом і викликає у представників старших курсів, як мінімум, посмішку. Чому, запитаєте Ви? А тому що кожен бакалавр, магістр чи аспірант колись був першокурсником і тому всі вони знають та пам'ятають, якими виснажливими були перші тижні навчання.

Розгублений погляд – ось, що вирізняє представників першого курсу. Причина: неможливість осягнути усі академічні порядки водночас (триместри, болонська система навчання, дивно оформлений розклад), знову ж таки велика кількість аудиторій вселяє страх запізнитись на пару. Як показує практика, все це швидко запам'ятовується, а Вам, наші дорогі першокурсники, згодом буде важко уявити життя без 80-хвилинних пар та академії.

У своїх фобіях, переживаннях та побоюваннях Ви були, є і будете не єдині. Для того, щоб розвіяти такі негативні емоції, спитаймо у другого курсу, чого боялися вони. Не впоратись з академічним темпом навчання, і як наслідок, не скласти сесію, - відповідають, навіть не замислюючись студенти. Щоб успішно навчатись в Острозькій академії варто не тільки старанно та скрупульозно готуватися до практичних занять і модулів, а креативно підходити до їхнього виконання. Щодо Ваших старань, не хвилюйтеся, вони неодмінно будуть оцінені викладачами. Попри обов'язковість виконання завдань, не забувайте і про здоров'я, яке потрібно берегти й підтримувати на належному рівні. Крім того, завжди пам'ятайте: не тільки навчанням повинні обмежуватися студентські будні.

Третьокурсники шкодують, що боялися проявляти свої таланти на першому курсі, адже це хороший період для демонстрації власних вмінь. Загальноакадемічна для усіх першокурсників «Візитівка» – прототип КВНу – дає можливість студентам першого курсу різних факультетів заявити про себе у креативній та неофіційній формі. Дружні шаржі перед академічною спільнотою – гарний шанс підзарядитися позитивними емоціями.

Студенти четвертого курсу поділились своєю практикою щодо комплексу відмінника, який мають деякі абітурієнти після вступу в академію. Якщо Ви закінчили шкільне навчання з золотою чи срібною медаллю, це не означає, що навчання в академії також увінчається червоним дипломом. Статистика у цьому сенсі свідчить на користь меншості. Проте не варто сумувати з цього приводу, адже академічне життя передбачає ще чимало цікавих занять, серед яких й ті, участь у яких буде корисним досвідом в освоєнні майбутньої професії. Зокрема, це відділ зв'язків з громадськістю, в якому можна спробувати себе у ролі журналіста, фотографа, технічного редактора, піар-працівника. Це «Pro Вопо», де студенти надають різні юридичні послуги громадянам, що до них звертаються за консультацією. У Студентському

товаристві «Академік» Ви зможете реалізувати свій науковий потенціал через публікації, а у Братстві студентів, найвищому органі студентського самоврядування, долучитися до реалізації та захисту прав і свобод усіх студентів Острозької академії, формування їх активної життєвої позиції та творчої ініціативи.

Не бійтесь запитувати поради у старшокурсників та кураторів Ваших груп. Незнання – не звільняє від відповідальності, а знання – надає можливість розумно спланувати свій час та організувати справи. Останнє дозволить Вам з найменшими психічними втратами та докорами сумління відмежувати навчання від відпочинку. У вихідні дні, стверджують п'ятикурсники, краще погуляти вулицями Острога. Повірте, Ви знайдете там чимало цікавого для себе та вдалих ракурсів для світлин.

І, як висновок-звертання до усіх першокурсників, пам'ятайте:

1. Не робіть поспішних висновків щодо себе.
2. Не варто себе недооцінювати.
3. Боязнь перед невідомим – нормальна реакція живого організму.

Це стверджую не я, а чималий досвід Ваших попередників, у минулому таких самих першокурсників Острозької академії, як і Ви.

Анна Козаченко

ПРО МАЙСТРІВ ЖАРТУ

Нещодавно у місті Затока Одеської області відбувся XVII Міжнародний щорічний фестиваль «Перлина моря-2010». Цього року участь у фестивалі брала й збірна Острозької академії, склад якої повнівся як теперішніми студентами академії, так і її випускниками. До речі, востаннє на заходах подібного масштабу Острозьку академію представляла збірна КВН «Активоване вугілля» 10 років тому. КВН-команда нашого університету під назвою «Держзамовлення» не тільки продовжила традиції своїх попередників, а й зуміла здобути третє призове місце з-поміж 102-х команд учасників із 27 регіонів України. Своїми враженнями та думками щодо участі та, власне, перемоги у фестивалі поділяється безпосередньо учасник збірної Острозької академії «Держзамовлення».

– Отож, кілька слів про сам фестиваль?

– Фестиваль «Перлина моря», починаючи з 17 липня 1994 року, проводиться Асоціацією КВН України. Фестиваль є місцем проведення фінальної частини Всеукраїнських змагань команд КВН, так званим аналогом фестивалю в Сочі. Наразі «Перлина моря» набула міжнародного характеру, адже участь у ній беруть збірні команди КВН не тільки України, а й сусідніх держав.

– Розкажіть, як Ви потрапили на фестиваль «Перлина моря-2010»?

– Успішно пройшовши чверть- та півфінальний етап змагань у Черкасах та Житомирі, у Затоці ми стали учасниками розіграшу фіналу Кубка «Веселого Народу України». Для нас, як для команди з невеликого міста, було, як мінімум, приємно виступати на одній сцені з творчими КВН-колективами Вінниці, Дніпропетровська, Ялти, Маріуполя, Черкас. Перемогти ж їх у безкомпромісній боротьбі, щиро кажучи, було особливо приємно ☺.

– Як пройшла фінальна гра?

– Фінал виявився напруженішим і драматичнішим, аніж ми того очікували чи пак, морально готувалися. Пояснюємо чому. До останнього моменту відразу 3 команди претендували на перше місце і почесне звання володаря Кубка «Веселого Народу України». В результаті, по-

свівши III місце, відрив між нашою збірою та командою переможця становив 0,4 бала. Якщо точніше, то житомирська збірна «АлаКудлай» перемогла з рахунком 29,2 бала, рівненська команда «Хліба й видовищ» посіла друге місце з 29,0 бала, третє місце посіли ми з 28,8 бала, а четверте – миколаївські «Агранавти» з 27 балами.

– Якою була ваша реакція на почуті результату і таку незначну різницю в балах?

– Звичайно, було неприємно, однак наша збірна «Держзамовлен-

ня» не засмучується. Це, фактично, було нашим першим сезоном на всеукраїнському рівні. До цього моменту у числі наших здобутків були такі досягнення, як: фіналісти Кубка Житомира, півфіналісти Подільської ліги та чвертьфіналісти Західноукраїнської ліги КВН в місті Тернополі. Після оголошення результатів турнірних ігор у Затоці нас запросили до Студентської ліги КВН України. Безумовно, успіхом наша КВН-команда багато в чому завдячує підтримці нашого невтомного ректора Ігоря Демидовича Пасічника. Він допомагав не тільки у фінансовому плані, його підтримку ми відчували на відстані і це додавало нам наснаги в боротьбі з дуже сильними суперниками. Окрім того, висловлюємо подяку Братству студентів НаУОА та першому заступнику міського голови Острога Олександрові Васильовичу Корнійчуку.

– Судячи з Ваших досягнень та професіоналізму, КВН-команда «Держзамовлення» – стабільна та чітко сформована у плані учасників збірна. А чи існує реальна можливість істинному таланту у жанрі сміху-жарту і пародії потрапити до ваших лав?

– Власне відбір-добір активних, талановитих та творчих людей проводиться постійно. По-перше, на базі діяльності Студентського театру естрадних мініатюр (СТЕМ), керівником якого є Тарас Бендаревський. По-друге, шляхом компіляції зусиль діючих в академії КВН-команд. До того ж, незабаром відбудеться Візитівка-2010, на якій шанс проявити себе матимуть багато наших першкурсників.

Розмову вела Анна Козаченко з учасниками КВН-збірної «Держзамовлення»

ПРО НОВІ ПОВНОВАЖЕННЯ БРАТСТВА СПУДЕІВ

Минуло більше двох місяців, Відколи Братство спудеїв має нового голову – ним став студент четвертого курсу економічного факультету Ігор Дорош. Цьогорічна передвиборча кампанія була багатою на сюрпризи, а переможець випередив суперників на 73 голоси. Якщо брати до уваги загальну кількість виборців та кандидатів, яких, до речі, всього було чотири, то різниця досить вагома.

«Острозька Академія» вирішила поспілкуватися з Ігорем та запитати про його плани і пріоритети в роботі, адже саме Братство спудеїв є нашим представницьким органом та захисником наших прав, тому студентам важливо знати, які зміни та нові проекти на них чекають.

– Ігоре, розкажи, будь ласка, детальніше про новий статус Братства спудеїв.

– Якщо колись Братство спудеїв складалося лише із певної кількості братчиків, то тепер ними є всі студенти Острозької академії – від першокурсників до аспірантів. За участі Братства тепер будуть прийматись рішення про переведення студента-контрактника на державну форму навчання, поселення в гуртожиток чи відрахування з числа спудеїв ОА. Згідно з Законом України «Про вищу освіту», університет повинен здійснювати фінансову підтримку свого органу студентського самоврядування у розмірі не менше 0,5% від власного річного бюджету. Це дасть можливість фінансувати усі проекти, які раніше здійснювалися на волонтерських засадах. Крім цього, ми хочемо, щоб студентам оплачували відрядження на різноманітні наукові конференції. Сюди ввійде не лише оплата дороги, а й добові.

Також нам надали статус представництва на вищих рівнях студентського самоврядування, зокрема у Національно-

му студентському союзі. Подальший розвиток у цьому напрямі вважаю пріоритетним. Незабаром я поїду до Чернівців, де обговорюватиметься коло питань, пов'язаних із боллонським процесом, постановою Кабміну №796 про введення платних послуг для студентів у ВНЗ.

– А як ти ставишся до цієї постанови Кабінету Міністрів?

– Особисто я – проти. Оскільки студенти, а особливо, платники, і так оплачують своє навчання. Я вважаю, що такі послуги мають надаватися для студентів безкоштовно. На цьому академія багато не заробить, а для студента 50 грн. за довідку – це дуже велика сума. Для європейських вузів це прийнятно, там усе здійснюється на платній основі. Для України ж це – занадто великий стрибок.

– Який внесок у вирішення цього питання планує здійснити БС?

– Передусім, я планую сформулювати чітку позицію Братства з цього приводу. Ми звернулися до Ігоря Демидовича з протестом проти цієї постанови. Він нас підтримав. Двадцятого вересня відбувся мітинг біля обласної ради за участі студентів Острозької академії. Організуються слухання, конференції, дискусії щодо цієї постанови. Уже написані звернення до Національного студентського союзу. Маю велику надію, що цю постанову відмінять.

– А тепер розкажи, будь ласка, про свої плани, які стосуються дозвілля студентів.

– Звичайно ж, це вечірки, про які ви дізнаєтеся з оголошень. Також різ-

номанітні проекти, зокрема «Green Campus» та «Еліт».

– Раніше на території Острозької академії реалізовувався такий проект, як «BookCrossing». Зараз ми бачимо пусті «безкнижні» полиці. Чи планує Братство спудеїв надати йому підтримку?

– Цей проект можливий для Канади, Європи. Але самі розумієте, що для української ментальності, коли людина бере книжку і не повертає, він є фактично безнадійним. Тому я за те, щоб закрити цей проект.

– Тобто ти не віриш в щедрю душу українців, зокрема, душу острозького спудея?

– Будемо відверті – ні. Навіть благодійна акція «Подаруй книжку школі», не пройшла серед наших студентів «На ура!».

– Чи можеш пригадати якийсь курйоз, який трапився з тобою за цей час у Братстві спудеїв? З чого ви найбільше смієтесь?

– Найбільше ми сміємося самі з себе, коли забігавшись, можемо по кілька разів вітатися один з одним ☺.

Розмовляла Тетяна Кучерук

«Якщо колись Братство спудеїв складалося лише із певної кількості братчиків, то тепер ними є всі студенти Острозької академії – від першокурсників до аспірантів».

РОМАН ПРО МИНУЛЕ, ЯКЕ НЕ МИНАЄ

Чи можуть давно минулі та забуті події впливати на нас? Чи може продовжуватися історія кохання, яка раптово перервалася 60 років тому у далекі повстанські роки? Виявляється, може. Підтвердженням цього стала нова книга Оксани Забужко «Музей покинутих секретів», яка, до речі, визнана кращою книгою 2010 року. Автор дає зрозуміти, що знищені проекти, задуми, любов, ненароджені діти - усе це не витирається, не зникає, а продовжує існувати в невидимому просторі та незрозумілими способами формувати наше життя. Щоправда, простежується цей вплив аж у третьому поколінні. Ключем до розуміння роману стала така собі гра пам'яті «секретеси» - поховані під уламками часу людські долі (щось схоже до таємного скарбу). Головні герої твору – журналістка та фізик, який віднедавна зацікавився антикваріатом, намагаються відкрити ці секрети, в чому їм допомагають мертві воїни УПА. Проте на певному

етапі Дарина та Адріян розуміють, що нікому, окрім них самих, ці секрети не потрібні, хоча вони однаково важливі для історії всієї держави.

Події роману охоплюють три покоління, шістьдесят років української історії - від осені 1943-го до весни 2004-го. Там відображено добу УПА і Сталіна, шістьдесятників, період незалежності, патріотичного й антипатріотичного мародерства, мафіозного капіталу. Українська історія крізь сторінки роману постає живою і зрозумілою. У «Музеї ...» троє оповідачів: Дарина, Адріян і воїн УПА, який з'являється у снах головних героїв.

«Музей покинутих секретів» – це 820 сторінок поєднання дослідницької та письменницької роботи. Оксана Забужко зазначає, що опрацьованого матеріалу вистачило б на декілька дисертацій.

Новий роман Оксани Забужко – це великий часопис українського життя, у якому кожен відшукає щось для себе

і дасть відповідь на запитання, як не зрадити собі та сутності свого життя.

Юлія Яручик

ENERGIZER

БУДЬТЕ ЛІДЕРАМИ ДУМОК...а не їх послідовниками

Після короткочасної дезорієнтації в аномальних умовах літньої спеки настала пора активної діяльності для людей, зайнятих процесом пізнання. Тобто для нас, студентів. Навчальні будні вимагають у нас багато нових ідей, зокрема, для написання наукових статей, що, так чи інакше, будуть вкрай потрібними нам після закінчення університету. Отож, сьогодні спробуємо допомогти сформувати чіткий горизонт наукової діяльності студентам-старшокурсникам.

Пишемо наукову статтю. Для початку необхідно визначитися із темою. Найбільш вдалим варіантом буде відповідність теми статті темі вашої курсової чи кваліфікаційної роботи. Достатньою і необхідною умовою успішного написання статті є наукова новизна роботи з обґрунтованим дослідженням. Зважаючи на величезну кількість статей, досліджень та інших праць, пов'язаних із будь-якою сферою діяльності, дуже важливо не перетворитися із творця у споживача. Найбільшою проблемою молодих науковців є те, що вони стають не лідерами думок, а послідовниками. Вони не створюють власні ідеї, а лише транслиують ідеї інших – визнаних лідерів. Власне, немає нічого поганого у використанні ідей інших людей, адже, зрештою, деякі підходи настільки вдалі та досконалі, що можуть залишатися актуальними протягом багатьох десятиліть. Втім, якщо ви хочете, щоб вас сприймали як джерело корисної інформації, – постарайтеся знайти новий особливий погляд чи перспективу, що допоможе висвітлити інформацію по-новому. Не бійтеся підійти до розкриття теми з іншого боку.

Ось майже і все. Статтю написали, дослідження зро-

били, відповідно до вимог оформили. За наявності рецензії наукового керівника можна розіслати свій доробок для публікацій у наукових чи професійних виданнях, а разом із цим – узяти участь у студентських науково-практичних конференціях. Пропонуємо орієнтований перелік конференцій та наукових семінарів на найближче півріччя:

25 листопада 2010 року – Науково-практична конференція «Інститут президентства в Україні й зарубіжних країнах: сучасні тенденції розвитку» (Київський Національний університет імені Тараса Шевченка).

24 грудня 2010 року – III Міжнародна науково-практична конференція «Сучасні національні економічні моделі: проблеми та перспективи розвитку» (м. Сімферополь)

28-30 січня 2011 року – III Всеукраїнська науково-практична конференція «Українська культура та ментальність: самобутність в умовах глобалізації» (м. Ялта).

16 березня 2011 року – II міжнародна науково-практична конференція «Проблеми та перспективи становлення економіки знань» (м. Ялта).

20 квітня 2011 року – III Міжвузівська студентська науково-практична конференція «Проблеми та перспективи соціально-економічного розвитку України» (м. Сімферополь).

Детальнішу інформацію про проведення наукових конференцій та семінарів шукайте на офіційних сайтах навчальних закладів, що вас цікавлять.

Звісно, перетворення чистого аркуша паперу на опубліковану працю вимагає багато роботи. Будьте наполегливими, терплячими, організованими та подбайте про «свіжість» своїх ідей.

Інна Васильчик

ЗНАННЯ – ЦЕ НАЙЦІННІШЕ У ЖИТТІ

Привіт усім спудеям Острозької академії! Сьогодні я познайомлю вас із випускниками нашої альма-матер, які понад усе на світі цінують саме інтелектуальний рівень розвитку людини, бо, на їхню думку, лише на якісно закріпленій теорії можна накопичити практичний досвід, без якого просто неможливо ставати на кар'єрні старті. А й справді, уявімо собі черепашку, яка збудувала для себе міцний панцир-дім, але зовсім не знає, як його на собі носити. Проте, чи краще виглядатиме картина, якщо черепашка не вмітиме ще й збудувати своє помешкання. Світлана Пардус та Василь Татарил цілком погодилися з моїми роздумами. Можливо, до нас приєднаєтесь і ви. Отож, гайда знайомитись!

«ВЧІТЬСЯ БАГАТО ПРАЦЮВАТИ»

Ще одним героєм нашої сьогоднішньої рубрики став Василь Татарин, який навчався на правничому факультеті, а в 2009 році закінчив магістратуру факультету політико-інформаційного менеджменту. Під час навчання в академії потоваришував з багатьма відомими посадовими людьми Рівненської області і завжди намагався рівнятися на них, тягнутися до такого ж рівня. Із вдячністю згадає декана правничого факультету Віталія Ковальчука, який завжди допомагав вирішити будь-які проблеми, навіть ті, що не стосувалися навчання. Василь усі 5 років був членом Братства спудеїв, працював у загоні охорони правопорядку. Після закінчення університету чи не одразу влаштувався юристом у приватне підприємство «Агро-Експрес-Сервіс»: «Знайти роботу легко – було б бажання. Острозька академія дає надзвичайно потужні знання, а без цього зараз нікуди. Кваліфікаційний рівень її випускників настільки високий, що тут зайві будь-які коментарі. Свого часу в мене був великий вибір робочих місць. До речі, усі за спеціальністю, але я вибрав саме це підприємство, бо воно займається ще й адвокатською діяльністю, а це завжди мене цікавило». Після декількох місяців роботи Василя призначили помічником адвоката, таким чином, він займається не лише певними галузями права, а й веде певні процесуальні справи: «Найбільше у своїй професії я ціную великий об'єм роботи, адже лише людина, яка наполегливо працює, може певним чином розвиватися». Колись Василь мріяв навчатися в академії прокуратури. Такий задум не покинув його й досі. Можливо, колись йому вдасться втілити свої сподівання в життя. Нашим студентам радить прислухатися до слів своїх викладачів: «Вчіться багато працювати, не прогулюйте пари. Після закінчення університету вам обов'язково захочеться відчувати себе студентами ще раз».

ТОВАРИШКА ІНОЗЕМЦІВ

Світлана Пардус закінчила факультет романо-германських мов. Вже після четвертого курсу почала працювати в академічному відділі міжнародного співробітництва, паралельно викладаючи англійську мову. Роки, проведені в Острозькій академії, згадає з посмішкою і вдячністю: «Перше, що дала мені альма-матер, – це знання, адже це та річ, яка завжди була, є і буде безпосереднім орієнтиром у житті». Світлана усі п'ять курсів була старостою групи. Таким чином вона здобула ще й неабиякий досвід у сфері організаційної роботи. У 2007 році Світлані вдалося стати провайдером по програмі, що мала екологічне спрямування. Розповідає, що тоді наші студенти показали неабияку обізнаність у питаннях захисту навколишнього середовища. Після активного «академічного» життя Світлана 2 роки працювала у посольстві США, після чого була запрошена на посаду асистента генерального консула США. «Мені подобається така робота, адже вона дуже широкопрофільна і багатогранна. Якщо хтось думає, що планування робочого дня консула чи видача віз – це занадто нудна справа, той глибоко помиляється. Впродовж свого робочого часу я безпосередньо контактую з безліччю нових цікавих людей (в основному, це іноземці). До того ж кожен день настільки динамічний, що

у мене практично не залишається жодної хвилини вільного часу». Світлана не хоче змінювати сферу своєї діяльності, проте теперішню роботу вона розцінює як менеджмент, а хотілося б піднятися на щабель вище і реалізувати себе в дипломатично-міжнародній справі.

Нашим студентам Світлана бажає віднайти мету свого життя: «Кожна людина повинна знати, чого вона хоче насправді. Дуже часто таку мету знайти важко, а інколи й взагалі неможливо. Тож не витрачайте сили на щось другорядне, впевнено крокуйте до задуманого».

«Найбільше у своїй професії я ціную великий об'єм роботи, адже лише людина, яка наполегливо працює, може певним чином розвиватися».

Підготувала Юлія Яручик

ЗНАЙОМСТВО З УКРАЇНОЮ

*Перші враження канадських учасників обмінної програми
«Канада. Світ. Молодь» від України*

Одинадцятого вересня після обіду ми приземлилися в Києві. Наше знайомство з Україною розпочалося із київського аеропорту та табору «Волошки», до якого ми поїхали трохи пізніше.

Усе навкруги певною мірою нагадувало Канаду, але водночас і досить відрізнялося. Першим, що було для мене незвичним – усі слова написані кирилицею. Але я швидко до цього звикла і сприйняла. Подорожуючи Києвом, я милувалася його унікальною архітектурою і мене здивувала значна кількість суши-ресторанів. Я не думала, що їх тут буде аж так багато:-)!

У сільській місцевості ми побачили маленькі будиночки і тоді відчували істотну різницю між Україною та Канадою. Природний рельєф місцевості частково нагадує мені Онтаріо – схожі дерева та поля. Дорогою я помітила багато свійських тварин, які були прив'язані до землі... Це для мене дивно, оскільки ніколи не зустрічала подібного раніше. Дуже здивували українські кладовища, які ми бачили вздовж шосе. Усі надгробки складали здавалися досить дорогими, і на кожному можна було побачити обличчя померлої людини... В Канаді такого не зустрінеш.

Увечері цього ж дня ми прибули у невелике село Волошки, де знаходився табір. Українці радо нас зустрічали

у вишиванках та з короваєм. Упродовж двох наступних днів (12-13 вересня) у орієнтаційному таборі у Волошках ми познайомились один з одним ближче, грали різноманітні ігри, дізналися більше про політику та мету програми «Канада. Світ. Молодь» від супервайзерів, а також поспілкувалися з минулорічними учасниками.

В Острог ми приїхали у вівторок 14 вересня. Тут ми познайомилися з членами наших гостьових сімей, у яких ми будемо жити впродовж наступних трьох місяців. Мою напарницю звати Тетяна. Ми живемо у чудовій родині, хоча трохи далеко від академії. В Острозі мене найбільше вразила кількість возів з кіньми, бездомних собак, їжачків у парках та автомобілів, припаркованих вздовж проїзної частини. На початку другого робочого тижня ми отримали робочі місця, де будемо працювати на волонтерських засадах. Кожен із нас має певні обов'язки: у школах, університеті, комунальних службах, лісгоспі, музеї та будинку для людей похилого віку. Сподіваюсь, що ми будемо корисні громаді міста і дізнаємося багато про культуру та традиції цієї чудової європейської країни.

Браяна Монтур

ПУТІВНИК ШЛЯХЕТНОЮ ЧЕРНІГІВЩИНОЮ

Подорож маршрутом Густиня — Качанівка — Сокиринці — Тростянець — оптимальний вибір для справжніх поціновувачів української історії.

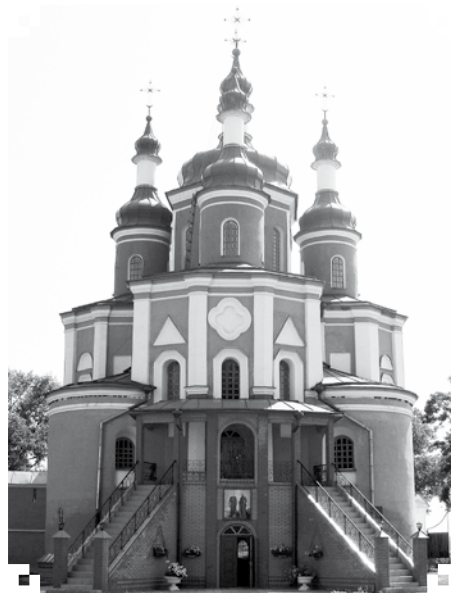
В Україні з року в рік зростає інтерес громадян до зеленого туризму. Проте останнім часом спостерігається тенденція до популяризації і так званого «інтелектуального туризму». Ця гілка туризму ще не славиться сформованою належним чином інфраструктурою, однак українці мають безліч місцин, якими варто пишатися і які потрібно відвідати. Отже, незабаром потенціал інтелектуального туризму неодмінно виправдає покладені на нього надії. На сторінках журналу для читачів відкриваються все нові пункти невідомої або маловідомої України. А цього разу пропоную вирушити в інтелектуально-пізнавальну мандрівку. Метою нашої подорожі буде віднайти правдиву історію, відкрити читачам імена справжніх аристократів України, які зовсім не тотожні сучасній «еліті». Духовність, культура та історія — три невід’ємні складові екскурсії Чернігівщиною.

Густинський Свято-Троїцький жіночий монастир заснований ще 1600 року. Тут і досі відчувається дух єдності. Монастир сприймається як один об’єкт, одна душа, один характер, який за допомогою своєї величної стародавньої архітектури з елементами сучасності розповідає про жагу до життя. Розглядаючи високі куполи Густинського монастиря, мимоволі пригадуються світські та крайові літописи, писані в цих стінах, згадуєш, як вдало там поєдналися розповіді про релігійне життя й політичні позиції монастиря.

Українська аристократична традиція надзвичайно багата цікавими епізодами, родинними та дружніми зв’язками. А в садибах українських інтелігентів оживають імена, відомі нам із підручників. Садиба Тарновських та Харитоненків у Качанівці, Галаганів — у Сокиринцях, дендропарк Івана Михайловича Скоропадського — яскраві свідчення того, що українська аристократія у свого часу заявила про себе далеко за терени Чернігівщини — малої батьківщини української мови й традицій.

«Більше, ніж на 70 років власниками Качанівки стають три покоління Тарновських, щедрих меценатів та культурних діячів, тут творчу наснагу

черпають Т. Шевченко, В. Забіла, П. Куліш, М. Глінка, М. Гоголь та безліч художників. Тобто Качанівка стає мистецько-культурним осередком, куди зліталось все відоме «птаство» української та російської культури», — розповідає екскурсовод Національного історико-культурного заповідника «Качанівка» Катерина Кравченко. Палац у Качанівці пам’ятає свого останнього власника — «короля цукрових заводів» П. Харитоненка. У маєтків змінювалися господарі, змінювалися смаки, змінювалася і мода на облаштування садиб. За радянських часів маєтки піддавалися нищівному руйнуванню,

але й до наших днів дійшли незмінний смак і почуття стилю справжніх українських аристократів. Неймовірна естетична геніальність архітектури тих далеких років і таємничі історії родових драм та перепетій їхніх шляхетних власників зачаровують усіх відвідувачів. Відколи в 1981 році «Качанівка» отримала статус Державного історико-культурного заповідника, а в 2001 р. — Національного, кількість екскурсантів невпинно зростає. У Качанівці стіни палацу, ніби пошепки, переповідають усі родинні таємниці та розповідають про все, що тут відбувалося. На цій благодатній землі творили велети української та російської культур: М. Глінка, С. Гулак-Артемівський, Т. Шевченко, М. Гоголь, П. Куліш і багато інших. Побувавши в Качанівці, здається, що й сам безпосередньо долучив-

ся до історії, відчуваєш гордість, що ти народився українцем. На превеликий жаль, сьогодні не збереглося всіх експонатів тих часів. Але приємно від того, що раритетні речі були повернені місцевими жителями. Наразі у вишуканих інтер’єрах світлиць розташовуються виставки сучасних митців.

Державний дендрологічний парк «Тростянець» — наступний пункт маршруту. У Тростянці — Україна іншого виміру, проте не менш аристократична. Тростянець — український едем, екзотика, яка гармонійно поєднує столітні дуби, заморські породи дерев та ставок у цілісний ландшафтний комплекс площею 200 га. Унікальність дендропарку також полягає і в тому, що він виплеканий дбайливими руками нащадка гетьмана Лівобережної України Івана Скоропадського Іваном Михайловичем Скоропадським та залишений ним для своїх нащадків (подейкують, що у нього навіть із дружиною виникли непорозуміння через пристрасть до свого парку). Не покинув він його навіть після смерті. Розглядаючи могилу І. Скоропадського посеред парку, помічаєш напис: «Люб’язний перехожий! Сад, у якому ти гуляєш, посаджений мною: він слугував мені втіхою в житті. Якщо ти помітиш безлад, що веде до його знищення, то скажи про це хазяїну саду, ти зробиш добре діло». Із якою любов’ю Іван Скоропадський створював парк, у кожному дереві відчуваєш частинку душі видатного українського мецената. Сьогодні зразок садово-паркового мистецтва, аналогів якому немає у всій Європі, дбайливо доглянутий закоханими у свою справу працівниками парку.

Після відвідин Тростянця завітаємо у Сокиринці. Помпезний і аристократичний палацовий комплекс із таємницями сімейства: свого часу Гнат Галаган зрадив Запорожжя, брав активну участь у зруйнуванні Січі, через те наступні покоління його родоводу відчули на собі своєрідне прокляття — згодом вони поволі вироджувалися. Безперечно, в нашій історії теж ховаються наші нещастя, можливо, прокляття зрадника частково спокутуємо сьогодні й ми, бо ж одного роду

Продовження на стор. 10 ►►

ЛЮБОВ НА ПЕРШОМУ МІСЦІ...

А ви ще не знаєте, що студентські роки – найкращий період життя? От тільки подивіться, яке різноманіття: дзвінки Баха і Моцарта, Моцарта і знову Баха... Пари змінюються перервами, знову пари, перерви, «вікна»... Проте для точного відтворення картини необхідно додати ще й час, коли ми, студенти, харчуємось. Як-то кажуть, війна є війна, а обід – за розкладом. І як тільки витримують працівники кафетеріїв натовп спудеїв на великій перерві? А при цьому вони ще й називають нас «золотком», «сонечком» чи «котиком».

Спробуємо дізнатися, адже «під прицілом» сьогодні керівник кафетерію «Хот-Дог» Інна Олександрівна Шишина.

– Інно Олександрівно, студенти Острозької академії дивуються, де ви черпаєте силу та життєву енергію. Гадаю, причини родом із дитинства, тому розкажіть нам трішки про себе.

– Народилася я на Тернопільщині, але з 11-річного віку живу в Острозі. Радію, що мій день народження припадає на одне з найбільших християнських свят – Різдво Христове. Навчалася у ЗОШ № 1 міста Острога, ще зі школи розвивала організаторські здібності. Колись дуже любила влаштовувати свята, вечірки, концерти. А за спеціальністю я – бухгалтер.

– Як так вийшло, що Ви працюєте в Острозькій академії?

– Випадково ☺. Якось я прийшла відвідати свою знайому, яка тоді працювала у кафетерії. Вона розповіла, що переходить на іншу роботу, і запропонувала мені залишитися. Я спочатку відмовилася. Але попрацювала тиждень на заміні і залишилася дотепер. Напевно, це доля))

– Що Вам подобається у своїй роботі?

– Я дуже люблю свою роботу. Торгівля – це моє. Щоб працювати у такій сфері необхідно любити людей. А мені дуже подобаються теперішні студенти: вони чемні, привітні. Вони відчувають наше ставлення і приходять із повагою та довірою.

– Це тому Ви так лагідно називаєте своїх відвідувачів?

– Я 10 років працювала у дитячому садочку ☺. І мене досі вражає, як можна спілкуватися із людьми без особливої ніжності. Через це звертаюся до всіх на кшталт Оленко, Юлечко, золотко, котику (посміхається). А як інакше? Проте у деяких речах я сувора. Не люблю обману, корисливих намірів. При потребі завжди роблю зауваження. Але це все з любов'ю.

– Чи відчуваєте Ви різницю між поколіннями студентів?

– Справді, студенти із часом змінюються. Раніше у нас було багато випадків, коли необхідно було робити зауваження, а цьогогоріч студенти дуже хороші. Вони швидко все купують, швидко ідуть, не затримують черги. Проте є певна різниця між студентами стаціонарної та заочної форми навчання. Заочники чомусь інколи виражають зверхність. Я завжди у таких випадках кажу, що треба поважати будь-яку працю. А без техпрацівника ми пропадемо.

– Які життєві цінності для Вас найважливіші?

– Любов на першому місці. Не тільки особиста любов, а й любов до людей. Мені дуже подобається, коли одна студентка завжди приходить купує сосиску, мисочку і годує цуценят. Це вияв любові. Крім того, дуже важлива у житті довіра. Студенти зазвичай не рахують решту, коли щось купують. Вони довіряють нам. Так само довіра повинна бути у взаєминах із постачальниками та інше. Без довіри не можна обійтися, бо з неї починається дружба. А якщо є довіра, дружба та любов до людей, то є злагоджена робота, успіх, щастя.

– Чи є у вас улюблені заняття, за якими ви проводите вільний час?

– Так, раніше я вишивала килими. У той час ми будували будинок, який хотілося гарно оздобити, а грошей на все не вистачало. У мене було три килими ручної роботи розмірами 20 м², 6 м² та 2,7 м². Зараз збереглося лише два з них, які подарувала батькам. Майже весь час присвячую роботі, але у вільну хвилинку стараюся дивитися новини та читати газети. Не дивлюсь серіалів, бо дуже шкода часу. А також мене цікавить політика. Я навіть частенько дискутую зі студентами з приводу різних політичних питань.

– Ви вірите в Бога?

– Так, вірю. До церкви ходжу не так часто, як хотілося б, бо побут, щоденна рутинна дуже затягує. Але Бог має бути у серці.

– Якби була можливість щось змінити у своєму житті, ви скористалися б нею?

– Оглядаючись назад, розумію, що можна було б інакше прожити життя. Але не шкодую про це. Роки ідуть, багато моментів забувається... Можливо, колись когось образила, не зрозуміла. Я завжди щиро прошу вибачення.

– Що б Ви хотіли побажати студентам НаУОА?

– Я вважаю, що студенти Острозької академії мають гарне майбутнє. Вірте в це. Будьте чесними, привітними, добрими та любіть людей.

І ми також бажаємо Вам любові, поваги та злагоди.

Спілкувалася Інна Васильчик

МАНДРУЄМО УКРАЇНОЮ

Закінчення, початок на стор. 9

ПУТІВНИК ШЛЯХЕТНОЮ ЧЕРНІГІВЩИНОЮ

українці. На противагу постаті Галагана, Сокиринці подарували Україні Остапа Вересая. Ім'я сліпого кобзаря відоме кожному, але не всі знають, що він народився саме тут. На батьківщині «українського Гомера» щорічно вшановують його пам'ять та проводять кобзарські фестивалі, на яких оживає козацька дума.

По дорозі є безліч кафетеріїв, щось на кшталт шинків в українському традиційному стилі, де можна смачно і недорого поїсти національних страв. Одними із них є господа на Соколино-му хуторі та «Мисливська паланка».

Подібних історико-культурних надбань в Україні чимало, інша річ в недостатній нашій обізнаності про них.

Тож відкриватимемо й надалі нові невідомі простори рідної землі на сторінках журналу.

P.S. Подорож чернігівським маршрутом перевірена кореспондентом, запевняємо в отриманні безлічі приємних вражень та спонуки до серйозних роздумів.

Ліна Тимошук

КОРОТКОЗОРИСТЬ – ХВОРОБА ХХІ СТОЛІТТЯ

Згадайте, як часто ви відчуваєте сухість та втому в очах після вечірнього читання улюбленої книги? Чи помічаєте за собою, що при бажанні розгледіти предмет у даліні доводиться примружуватись та напружувати очі? Якщо це відбувається часто – вам варто звернути увагу на стан здоров'я ваших очей. Сьогодні все частіше люди звертаються до лікарів-офтальмологів із проблемою погіршення зору. У черзі до «окулістів», як їх у народі звикли називати, можна побачити не лише людей старшого віку, але й значну кількість молоді. В багатьох випадках причиною подібних звернень є короткозорість на різних ступенях загострення хвороби.

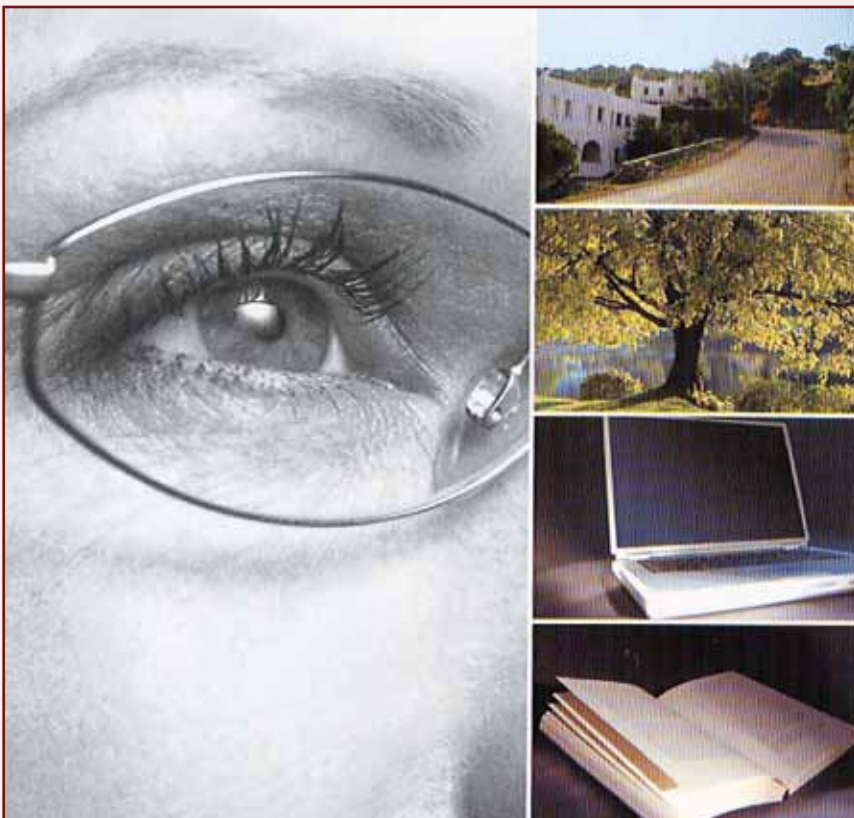
Як проявляється ця хвороба? Короткозорим людям віддалені предмети здаються нечіткими та розмитими. Кількість людей, які «примружено» вдивляються в далину, наприкінці другого тисячоліття перевищила 1 млрд, а це приблизно 20% населення планети. Як це не дивно, але ще Герберт Велс у своїй «Машині часу» прокоментував людству в майбутньому масове поширення короткозорості. Він пояснював це тим, що всім доведеться працювати (читати, писати) із дрібними символами, що неодмінно призведе до короткозорості в кожного жителя планети. Як це не прикро визнати, але він мав рацію. Сьогодні більшість людей проводять значну частину свого часу перед монітором комп'ютера та телевізора, або ж читають книги. Все залежить від характеру діяльності людини. Студентам Острозької академії слід про це всерйоз задуматись, адже розшифровування власних конспектів, довготривале читання та безперервне сидіння «Вконтакті» – наші постійні супутники.

При такому перенапруженні, підвищується внутрішньоочний тиск, при чому тоді очне яблуко збільшується і відбувається розфокусування зору при перегляді предметів удаліні.

Що робити, якщо зір все ж погіршився? Сьогодні лікарі рекомендують уже перевірений роками спосіб корекції зору – окуляри. Вони дозволяють розглядати предмети на великій відстані і мають при цьому лікувальний ефект від їх носіння. Проте деякі люди з цього приводу комплексують і соромляться їх одягати. Дарма! Сьогодні існує безліч варіантів стильних оправ, які можуть слугувати не лише помічником для очей, але й стильним аксесуаром. Інша справа – незручності, з якими можна зіткнутись, одягаючи окуляри (зокрема, при заняттях спортом або при запотіванні лінз взимку). В такому випадку лікарі радять придбати контактні лінзи, які не створюють подібних проблем, хоча теж специфічні у своєму використанні. Найбільш сучасним способом корекції зору є лазерне лікування короткозорості. Цей спосіб дозволяє повернути собі відмінний зір, але також має певні недоліки. Досить великим є відсоток побічних ефектів після подібного лікування. Можна припустити, що в нашій країні обладнання для таких операцій не є на достатньо високому рівні, щоб повністю довірити йому свій зір. Загалом, підбір способу корекції зору – річ індивідуальна, тому кожен повинен перед цим обов'язково порадитись із лікарем.

Щоб зір завжди залишався чітким, а очі – здоровими варто дотримуватись елементарних правил. Для цього потрібно стежити за харчуванням – вживати більше вітамінів, особливо потрібно звернути увагу на чорницю та моркву. При роботі з комп'ютером необхідно робити перерву через кожні 45 хв, щоб не перевтомлювати очі або ж використовувати спеціальні окуляри із захистом від комп'ютерного монітора. Потрібно також відмовитись від читання лежачи та тривалого перегляду телевізора. Щоденна зарядка та міцний сон допоможуть зменшити втому очей та відчувати себе бадьоріше упродовж дня. А прогулянки на свіжому повітрі сприятимуть тренуванню зору, зберігаючи нашу здатність чітко розглядати предмети в даліні.

Леся Бендюк

ОГОЛОШЕННЯ

Національний університет «Острозька академія» має наміри розпочати підготовку фахівців за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра з напрямку підготовки 0304 «Міжнародні відносини» спеціальність 8.03020101 «Міжнародні відносини».

Окрилений...

Фото Артема Жукова

Шановні майстри та любителі мистецтва зображення світу крізь об'єктив фотокамери, якщо ви хочете побачити свої роботи у рубриці «Фотофакт», звертайтеся у відділ зв'язків з громадськістю!

Засновник:

ректорат Національного університету
"Острозька академія" Братство студентів
Журнал зареєстровано 1.09.1997
Вул. Семінарська, 2,
м. Острог, Рівненська обл., тел.: 2-34-96

Свідоцтво про реєстрацію: серія РВ № 197

Редактор журналу: Аліса Гордійчук
Верстка журналу: Катерина Олексійчук
Фотограф: Ярослав Мізерний

Оригінал-макет підготовлено в РВВ НаУОА

Видавець СПД Свиначчук Р. В.
Свідоцтво РВ № 27 від 29 липня 2004 року,
пр. Незалежності, 151, м. Острог,
Рівненська обл., 35800,
тел.: 8(067) 771-28-70
Наклад 500 примірників